

A SYMBO ALAPÍTVÁNY BEMUTATJA:

AGYKALANDOK

ELŐ A NAGYÍTÓKKAL!

IMPRESSZUM

SZERZŐK:

Cseh Judit
Faragó Melinda
Farkas Gyöngyi Karolina
Solt Anna

TÁMOGATTA:

Slachta Margit Nemzeti Szociálpolitikai Intézet és Emberi Erőforrások Minisztériuma

KIADÓ:

Symbo Alapítvány
1086 Budapest, Bauer Sándor utca 10. 4/1
www.symbo.hu
hello@symbo.hu

FELELŐS KIADÓ:

Farkas Gyöngyi Karolina

LEKTORÁLTA:

Hámory Zsófia

ILLUSZTRÁCIÓ, TÖRDELÉS, NYOMDAI ELŐKÉSZÍTÉS:

Gróf Péter
www.behance.net/grofpeter
grofpeter@hotmail.com

NYOMDA:

Premier nyomda
www.premiernyomda.hu

ISBN: 978-615-6479-01-3

BUDAPEST
2022.

HOGYAN HASZNÁLD EZT A MUNKAFÜZETET?

Ezt a munkafüzetet azért kapod, hogy össze tudd benne gyűjteni a legfontosabb információkat magadról, aminek segítségével tudatosan gondolkozhatsz az érzéseidről, a viselkedésedről, a saját működésedről. Légy kitartó és képes leszel irányítani a viselkedésedet egyre több és több helyzetben. Az önkontroll szuper erő! Használd te is!

Amikor megoldod a feladatokat, tartsd észben: Nincs helytelen válasz!

Ha a padtársad, a barátod vagy valaki más az osztályból mást választott, mint te, az nem baj. Fontos, hogy ne ítéld meg, ne mondj rosszat a másik véleményéről. Mindenkinek joga van a saját gondolataihoz, érzéseikhez és véleményéhez.

Ha valami olyan témáról lesz szó, amit szeretnél magánügyként kezelni, az rendben van. Fogadd el, ha valaki nem akar valamiről beszélni, vagy nem akarja a többiek előtt elmondani a válaszát. Ez is rendben van. Te is csak akkor oszd meg, ha szeretnéd.

Akkor kalandra fel!

Ugye mennyire más? És azt tudod, hogy ha az emberek jobban figyelnek egymásra, akkor olyan dolgokat is észrevehetnek, amiket másképp nem? Ugyanúgy, mintha nagyítóval néznénk a fűszálat. Minél jobban figyelünk egymásra, annál jobban fogjuk ismerni egymást. Minél jobban ismerjük egymást, annál jobban értjük egymást. Ez azért jó, mert ha értjük egymást, akkor kevesebb a veszekedés és mindenki vidámabb lehet.

Gondolkoztál már azon, hogy mi lenne, ha az osztályban mindenkinek ugyanaz lenne a neve? Vagy mindenkinek egyforma lenne a haja színe, a szeme színe, egyforma ruhában járnátok és mindig ugyanazzal a játékkal akarnátok mindannyian játszani? Lehetséges ez egyáltalán? El tudsz képzelni egy olyan világot, ahol minden ember egyforma? Mindenki ugyanúgy néz ki és ugyanazok a gondolatok jutnak eszébe mindenkinek? Ugye milyen fura lenne? Meg se tudnánk különböztetni egymást, és unalmas is lenne nagyon. De nem csak az emberek különböznek egymástól, a természet is a sokféleségtől lesz érdekes és izgalmas. Milyen jó, hogy nem csak egyféle gyümölcs terem, így tudsz választani, hogy melyiket ennéd meg szívesebben. És az állatkertben is eldöntheted, hogy melyik állat tetszik neked vagy érdekel téged a legjobban, hiszen mindegyik más. A természetnek ezt a sokféleségét hívjuk biodiverzitásnak. Mi, emberek

A SZABADULÓSZOBA

A 4/a termében izgatottan gyülekeztek a diákok. Bár szombat volt, nem bánták, hogy épp az iskolaépületben kell lenniük, tanító néniük, Bori néni ugyanis izgalmas programot ígért a mai napra.

– 9 óra és Bori néni sehoh – jelentette be hangosan Tomi, az osztály „pontos ideje”. Kezdett kissé ideges lenni, nem szerette a késést.

– Majd én megkeresem! – kiabálta a mindenki szerint minden lében kanál Zoli, és már nyitotta is a terem ajtaját. Illetve nyitotta volna, mert az ajtó zárva volt. Megrángatta párszor, de semmi. – Srácok, zárva az ajtó, nem tudok kimenni!

Az osztály erre mintha az eddiginél is hangosabbá és kaotikusabbá vált volna. Néhány fiú az ajtóhoz rohant, Bence ellökte mindannyiukat és vadul tépni, rúgni kezdte. Zsoltinak is az ajtó járt a fejében, de ő azt tervezte, majd a biciklikulcs készletével kinyitja valahogy.

Minden ablakba gyerekek szaladtak és kiabálni kezdtek. Az ablakok azonban a hátsó udvarra néztek, ami kongott az ürességtől hétvége lévén, a lakóházas övezet pedig csak messzebb volt az iskolától. Így úgy tűnt, senki nem figyel fel a kiáltásokra.

Egyik ablakban feltűnt Gergő, az osztály fő sportembere, aki azt kezdte tervezni, hogyan tudna lemászni, hiszen ő már 3 falmászó edzésen is volt idén. Anna ereiben meghűlt a vér,

Mindenki nagyon gondolkozni kezdett, néhányan pusmogtak csak halkán. Előkerült a padokból néhány papír és ceruza is.

– Megvan! – ordította büszkén Zsófi. – A névsorból kell beírnunk a neveket!

A gyerekek izgatottan írni kezdtek és hamarosan párhuzamosan több helyről is felhangzott a megoldás: szemüvegesek széke.

– Hát ez meg mit jelenthet? – tanakodott Luca, de padtársa, a szemüveges Botond már fordította is fel a székét.

– Egy boríték! – kiáltották szinte Bodzával, az osztály másik szemüveges gyerekével egyszerre.

A gyerekek a két borítékot találó társuk köré sereglettek és már kapták volna ki a kezükből az izgalmas titkot rejtő tasakokat, hogy mihamarabb kiderüljön a tartalmuk.

– Egy papír egy V betűvel – mondta Boti, míg Bodzánál egy T betű állt a lapon. De nála még valami rejtőzött a borítékban.

– Egy vers – mondta Bodza és olvasni kezdte:

*Legkisebb és legnagyobb,
Együtt lesznek a legjobb.
Szemüveges, fogszabályzós,
Balkezes is kell az osztályhoz.
Így sokfélén vagyunk jó csapat,
Ami most győzelmet arat!*

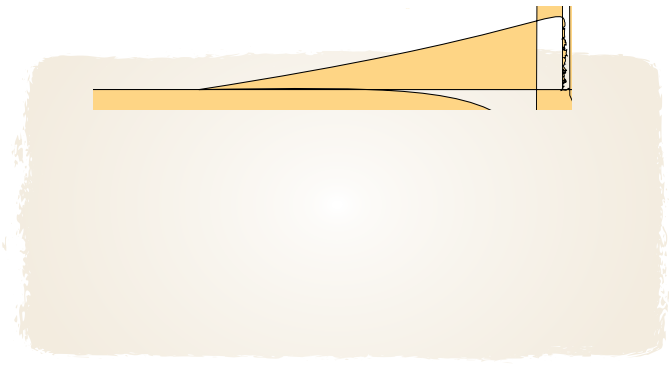
– Akkor most mit is csináljunk? – kezdett gondolkozni Bodza a vers felolvasása után.

– A szemüvegesek már megvannak – kezdte Luca. – Talán ugyanúgy kell a többieknek is megnézni a székét, akik a versben vannak.

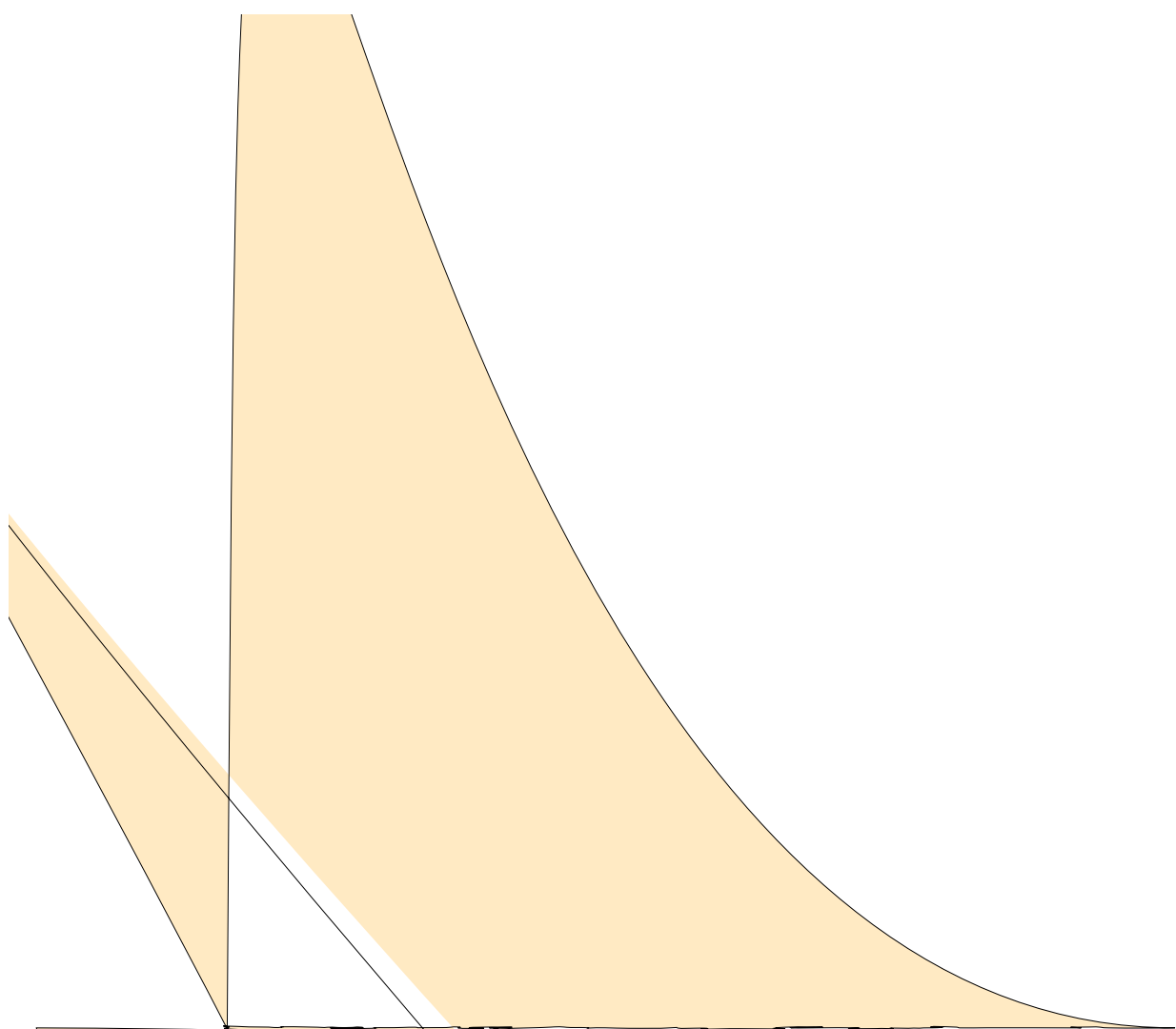
– Ok, de ki a legkisebb és legnagyobb? Méretre vagy korra? – tette fel a kérdést Zsófi.

– Máris kiderül – szolt Bence, aki messze a legmagasabb volt az osztályban és már for-

-

– Akkor mindenki készen áll a következő kalandra? – kérdezte Bori néni.

– IGEEEN!!!! – hangzott az egyöntetű lelkes válasz.

– Gyertek! – mondta a tanítónő és a folyosón kicsit arrébb elhelyezkedő teremhez vezette az osztályt.

– Próbáljatok meg a terem hátsó felében elhelyezkedni! – folytatta, amint beértek.

A gyerekek helyet kerestek a székeken, a padok tetején és izgatottan várták, mikor tudhatják meg, mi is vár rájuk.

A tanári asztalon egy laptop állt, előtte két szék. Ezeket kihúzta Bori néni és közben megkért két gyereket, hogy jöjjenek ki.

– Egy kvízen kell most átjutnia az osztálynak – kezdett bele a feladat ismertetésébe. – Akkor juttok ki, ha mindenki járt kint a gépnél és lehetőség szerint lesznek helyes válaszok is – nevetett.

– Mindig egy kérdés lesz látható a képernyőn, erre a kint ülők együtt válaszolhatnak, 60 másodpercük van rá. Ha beküldték a megoldást, feljön a következő kérdés témaköre. Ekkor együtt ki kell találniuk, az osztályból ki lehet az a gyerek, aki szerintük tud segíteni a megoldásban. A pár egyik tagja marad a gépnél, a másikuk a terem középső részén helyet foglal, az újonnan választott gyerek pedig kimegy. Kattintásra megkapják a kérdést, válaszolnak, feljön az új téma. A témákat ne kiabáljátok be. Negyven kérdés vár rátok. Egy társatokat kétszer is választhatjátok, de arra figyeljete, hogy a végéig mindenkinek kell kint járnia a gépnél. Aki kétszer volt, jöjjön a terem elülső végébe, hogy lássátok, őt már nem lehet választani. Van kérdés?

hagyta el a szájukat a Zsuzsi név. Luca csatlakozott Botihoz, Zsuzsi pedig átvette a helyét.

Néhány kérdésen át zavartalanul haladtak.

Ám ekkor hirtelen a frissen az asztalhoz ült Bence csattant fel.

– Mi van? Mégis miért kellene nekem erre a kérdésre tudni a választ? Ezt a baromságot, én kiszállok! – dörmögte és már állt is fel.

A gépnél vele ülő Zoli próbálta őt visszatartani, de hiába. Közben a kérdésre rendelkezésre álló idő lejárt és a laptop sípoló hangot adott.

– Ne! – állt fel kiabálva Tomi. – Az idő!

Lejárt az idő! Nem válaszoltak! Lejárt az idő!

– Tomi, akinek az idő rettentő fontos volt, kezdett pánikba esni. Barátai nyugtatták és Bori néni is biztosította arról, hogy segítenek neki, ha szüksége van rá.

Közben Tomi kezdett nyugodtabb lenni.

– Ok, vége. – jelentette be. – Mindig nagyon megijedek, ha arról van szó, hogy kifutunk az időből. És ez mégiscsak egy szabadulószoja. Anyuékkal is volt már ilyen és ott sikerült megtanulnom, hogy legyek túl rajta.

– Szuper vagy Tomi! – hallatszott valahonnan egy elismerő kiáltás.

Mindeközben Zsófi, aki kihívta Bencét a kérdést megoldani, próbálta kideríteni, mi is történt.

– De mi történt, miért álltál fel, Bence? – kérdezte a fiút. – A múltkor találkoztunk és épp bevásároltál süti sütéshez. Szóval ki más hívtam volna?

Bence arca égővörösre váltott. Tőle szokatlan módon nem vágott vissza semmivel, hanem

Követke
osztály
teni, íg
gyerek
befelé
bak vo
ellené
Bori r
lanab
Ami
hoz
füle
Mie
fűlé
har
To
a b
El
fé
te
v
n
e
I

– Nahát, tényleg – ismerte el Luca. – Azt hiszem, már tényleg nem zavar annyira. De azért még maradjon a póló! – nevetett.

Bori néni átadta Lucának a ruhadarabot. Belsejében egy újabb lapot talált a kislány. Ezen is egy fotó volt, de Luca nem tudta, mi az, kérdően mutatta a többiek felé.

– Én tudom! – kapta ki a kezéből a papírt Zsuzsi, aki talán a legjobb volt abban, hogy észrevegye az apró részleteket. Egy szekrényhez szaladt, kinyitotta és a szekrényajtó belsejére ragasztott matrica mellé tette a lapot. A többiek ámulva látták, hogy csakugyan a matrica látható a fotón.

– Azta, ezt honnan tudtad? – csodálkozott Zoli.

– Hát nem is tudom – kezdte Zsuzsi. – Valahogy mindig megjegyzek minden ilyesmit. Bár egy csomó fontos dolgot meg nem... – csöndesedett el.

– Mi van a szekrényben, hol a nyom? – kiáltotta valaki.

Zsuzsi a polcon egy Fornettis zacskót talált és átadta Bori néninek, aki felmutatta azt az osztálynak.

– Jaj, ez de ciki – dűnnyögött Zsombi az orra alatt.

– Tényleg, te hánytál a Fornettitől kiskorodban – mondta nevetve Bence, de Bori néni

rosszalló tekintetére abba is hagyta a nevetést.

– Valaki elmondaná kicsit kedvesebben, mit is tudunk erről a zacskóról? – kérte a tanító néni.

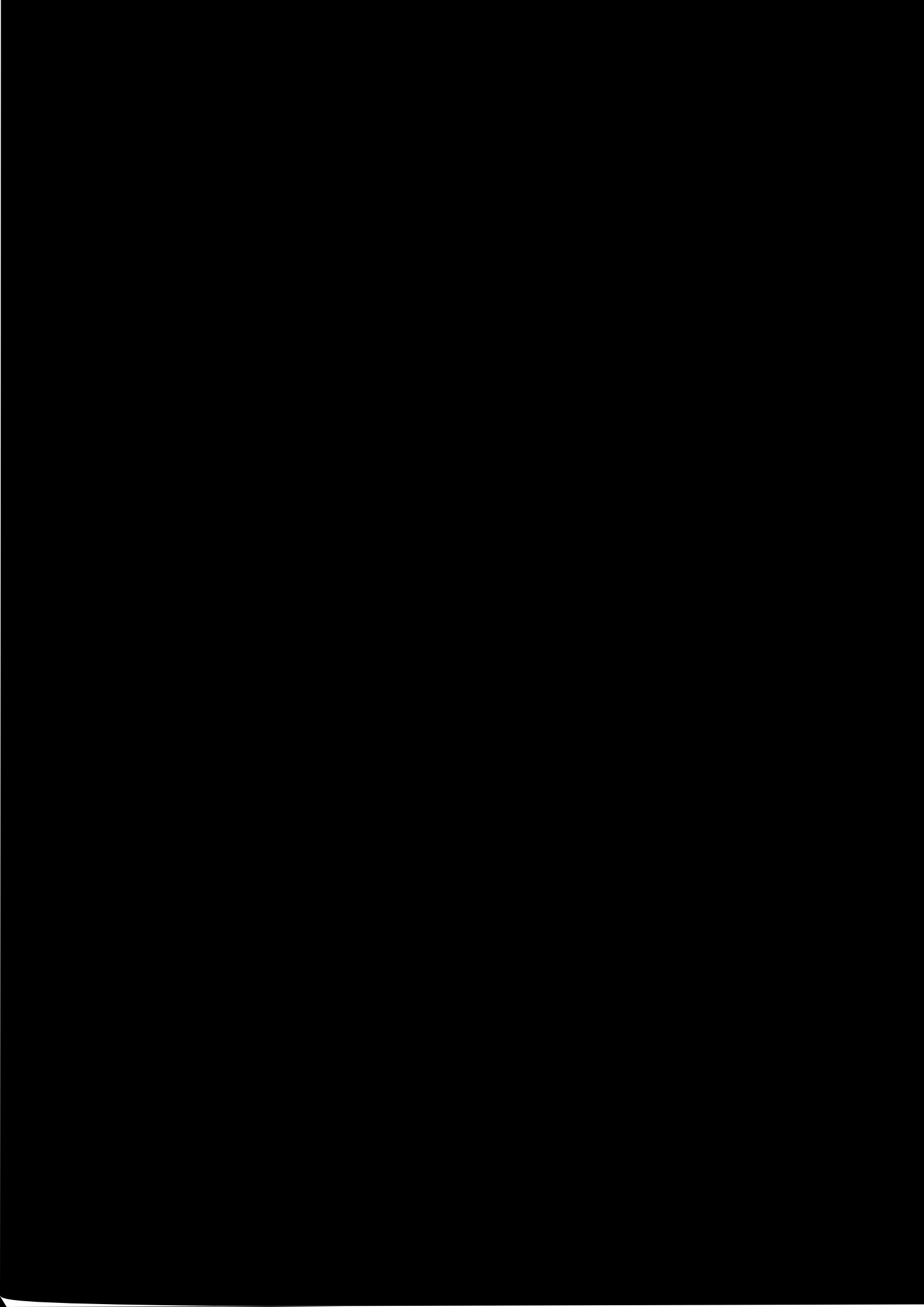
– Elmondom én – ajánlkozott Bence és meg is kapta a lehetőséget. – Zsombi annyira utálta a Fornetti illatát, hogy kiskorában néha hányt tőle. Utána eléggé félt szegény, mikor mondjuk kiránduláson elmentünk egy stand előtt

ÉRZÉKELEÉS

üveghegyen túli várába. Aki megmenti szegény lányt, egyúttal megszerzi a kezét is. A király a rablást bizonyítandó, felvitte a kéroket a királylány toronyszobájába.

A gonosz sárkány felperzselte a szobát, megölte a királylány két udvarhölgyét.

A négy kéro kapott némi felszerelést az útra, majd elindultak. Mindannyian más utat választottak a cél eléréséhez.

A pásztorfiú gyerekkorában hallott egy mesét egy üveghegyen túli különös világról és azt gondolta, hátha igaz a mese, és annak segítségével nyomára bukkanhat a sárkánynak. És úgy is lett. A mesét követve elérkezett egy palotáig, amelynek kapujában egy hétfejű sárkány őrködött.

A fiú összeszedte bátorságát, kardot rántott és rárontott a sárkányra. Ám az nem támadt

vissza, hanem kedves hangon megszólította a legényt. De úgy tűnt, ezt a legény vagy nem hallotta, vagy nem hitte, hanem csak rohant tovább és levágta a sárkány első fejét. A sárkány keservesen sírni kezdett és lassan arrébb húzódott.

Itt már kezdte érezni a pásztorfiú, hogy valami nagyon furcsa. Hallgatni kezdte a sárkányt, aki így kesergett: – Nem elég, hogy a király elrabolta egyetlen gyermekemet, most még az ő legkedvencebb fejét is elvesztetem... Miért nem lehet nekem boldog életem, csak azért, mert sárkány vagyok?

A legény megsajnálta és megszólította:

– Miért raboltad el a király lányát, sárkány?

A sárkány tovább bömbölve így válaszolt:

és még a szobáját is fel kellett perzselnem, megölnöm két udvarhölgyét. Pedig én életemben egy legyet sem bántottam még. De a gyermekem élete mindennél fontosabb nekem.

A fiú nem értette, miért folyamodott a király ilyen furcsa tervhez. Úgy döntött, segít a sárkánynak kisfia visszaszerzésében. A sárkány nagyon hálás volt és a királylányt is rögtön átadta, sőt egy szélesebb lovat is adott nekik, hogy mihamarabb hazaérjenek. A legény és a királylány megkedvelték egymást az út alatt. A pásztorfiúnak nagyon tetszettek a lány különös logikájú viccei, sosem hallott még korábban ilyeneket.

A várba visszatérve a lánnyal együtt a királyhoz mentek és követelték tőle, hogy engedje szabadon a sárkánygyermeket. A király elengedte, a fiú pedig kérdőre vonta, miért tette, amit tett. A király bevallotta, hogy attól félt, ha nem tűnik elég értékesnek és nehezen megszerezhetőnek a lánya, akkor majd kevésbé fog kelleni a kérőknek, mert szegény nagyon buta. A lány nagyon megdöbben ezen, nem gondolta, hogy apja ilyen rossz véleménnyel van róla.

A pásztorfiúval úgy döntöttek, nem kell nekik fele királyság, elmennek a királyi udvartól minél messzebbre. A gyermeke megmentéséért hálás sárkány szeretettel látta őket és megosztotta gazdagságán. Hamar kiderült, hogy a királylány agya bizony furcsa rugóra jár, de valójában mindig neki volt igaza.

Máig is boldogan élnek, ha meg nem haltak.

A mese után Bori néni kinyitotta az ajtót és a névsor utolsó neveiből alkotott csapam "

cselekményére vonatkozó kérdés volt, ott mindenki ugyanazt válaszolta, vagy aki véletlenül nem, az visszajutott újra a kérdéshez és akkor már ők is a másik, a helyes választ választották.

Kis idő múlva megérkezett az utolsó csapat és velük Bori néni is.

– Na hogy... – kezdte volna kérdezni, de néhányan egyszerre támadták le őt a kérdéseikkel.

– Bori néni, hogy lehet, hogy mindenki mást válaszolt és kijutott?

– Bori néni, miért voltak ilyen fura kérdések?

– Bori néni, csalt valamelyik csapat, ha mást válaszoltak, mint mi és mégis kijutottak?

A tanítónő elcsendesítette az osztályt, majd nem a kérdésekre válaszolt, hanem ő is kérdezett:

– Melyik kérdéseknél gondoljátok, hogy bármelyik válasz jó lehetett?

Tomi, aki korábban már elmondta teóriáját a többieknek, most Bori nénivel is megosztotta azt.

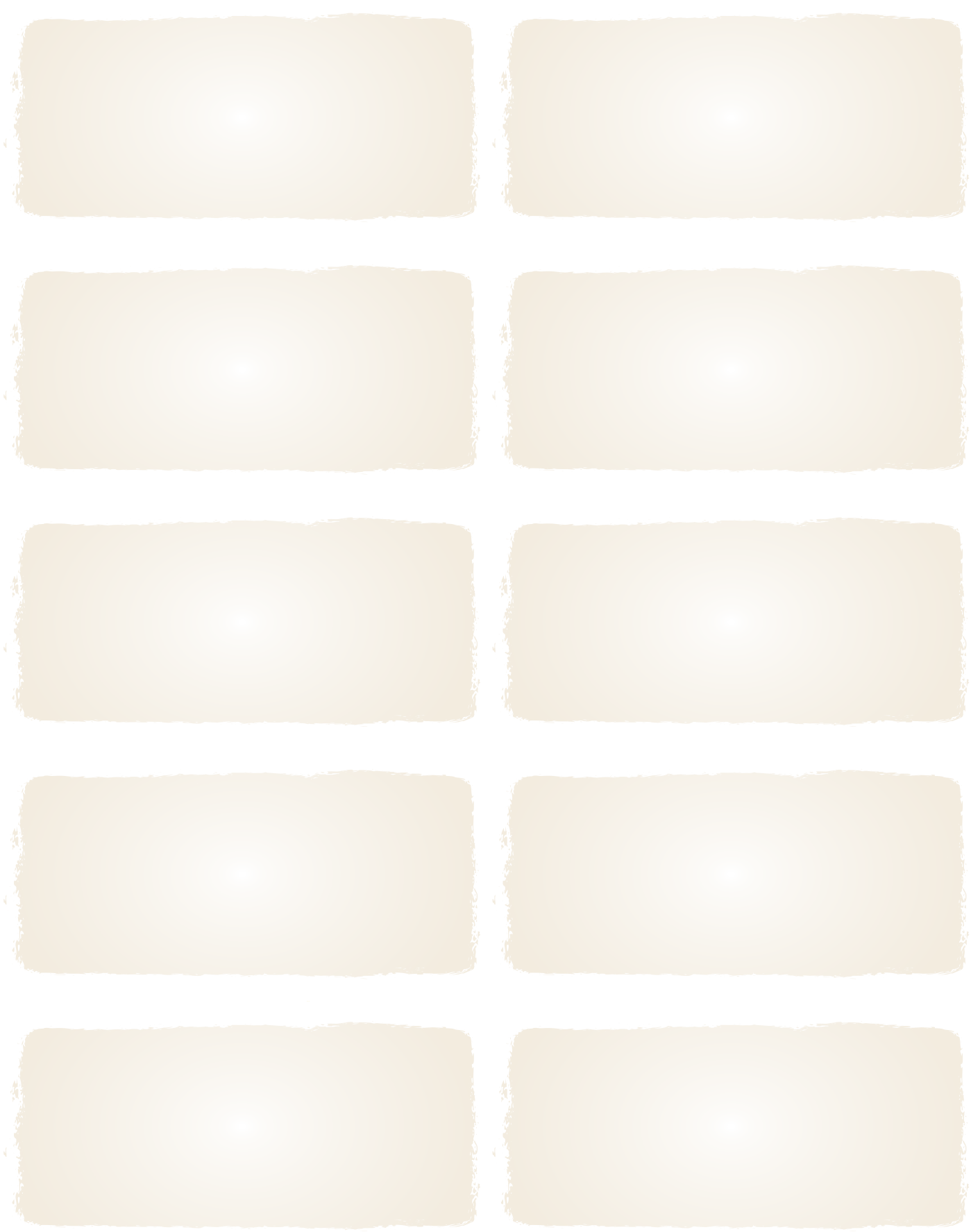
– Igen Tomi, jól látod – nyugtázta a tanító néni. – Nézzük akkor végig ezeket a kérdéseket! Milyen volt a királylány? Buta vagy okos? Milyen volt a legény? Bátor vagy szívtelen? Milyen volt a sárkány vagy a király? Gonosz vagy szerető? Mit gondoltok, vannak ezekre a kérdésekre helyes válaszok? Tegye fel a kezét, aki szerint nincsenek!

Jó pár gyerek keze lendült a magasba. Bori néni Annát kérte meg, hogy mondja el, szerinte miért.

Anna elmondta, szerinte hogyan volt szó a mesében arról, hogy a királylány buta volt és közben arról is, hogy okos. A többi esetet is elmesélte egy-egy gyerek.

– Eldönthető-e szerintetek valakiről teljesen egyértelműen, hogy pontosan milyen is?

A válasz egyöntetű nem volt.

– Az ak
szerepe
határoz
végigcs
egyezne
végigha
vajon a
teket ta
oly

m j

e, d

esz l

píro

id le

.

ki igy

egy sz

örömn

t. Bori

észen r

ülés nél

it kérek

a. Mond

hányra les

alkossatok

ét csapatba

Az akadályok után az ebédlőbe jutottak, ahol kimerülve és egy kicsit csalódottan rogytak le.

– Ez valahogy nem volt jó... – kezdte megfogalmazni a gondolatait Kata. A többiek helyeslően sóhajtottak. – Egyik szerep sem pont az volt, aminek gondoltam, mikor választani kellett. Vagy ti mire gondoltatok, mit kell majd csinálni?

A többiek egymás szavába vágva kezdték mondani a véleményüket, ami nagyon hasonlított Katáéhoz. Mintha minden szerephez tartozó feladatban lett volna egy csavar.

– Ráadásul mi nem is kellettünk semmire...
– mondta Zsófi, a sasszem, és véleményéhez csatlakoztak a vadászkutya orrú és fülelő csapattagok is.

Hamarosan érkezett a következő csapat, akik, mint kiderült, hasonló véleménnyel voltak a játékról.

A harmadik csapat lógó orral ért az ebédlőbe, Anna pityergett is, Tomi láthatóan feszült volt. Nem sikerült végigcsinálniuk a pályát, így attól féltek, miattuk oda az egész, sosem jutnak ki az iskolából...

Az ebédlőben gyülekező gyerekek már nagyon várták Bori nénit, és amint a tanító néni belépett, le is támadták egy kérdésözönnel.

– Hogy lehet, hogy volt, akik nem is vettek részt a feladatokban? Elrontottunk valamit? Miért kellett akkor nekik ez a szerep? Miért voltak ilyen nehezek a feladatok? Már sosem jutunk ki?

– Tudom, hogy szeretnétek választ kapni mielőbb ezekre a kérdésekre, de kérlek, közben kezdjétek el sorba állni az ebéd kiosztó ablaknál, ugyanis tartunk most egy ebédszünetet.

Ebéd után Bo
még a gyer
tovább, k

– Kés

Elh

l

he

nagyon sokat senki nem tévedett, de volt azért érdekes eredmény.

Bori néni úgy gondolta, megér egy kérdést, hogy vajon szeretnének-e ezek a párok mesélni az eredményről. – Ti azt is látjátok a tableten – kezdte –, hogy melyik kérdéseknél tért el a válaszotok. Az a két páros, akiknél ez a két nagyon eltérő eredmény született, szeretne esetleg mesélni róla, hogy mit gondolnak, miért történt így? Ha nem, akkor a nemet mondanotok sem kell, így maradhattok nyugodtan névtelenek.

A gyerekek nézegetni kezdték az eredményeiket, majd néhányan összenéztek.

Anna is párjára nézett, majd megszólalt:

– Úgy tűnik, Zsuzsi engem sokkal vidámabbnak és bátrabbnak lát, mint én magamat – mondta szégyenlősen elmosolyodva.

– Hát persze, mert egy menő csaj vagy – válaszolt rögtön Zsuzsi, miközben csillogó szemekkel tekintett barátnőjére.

Anna szeretettel megölelte Zsuzsit. – Köszönöm, ez nagyon jól esik. Talán kicsit tényleg olyan is vagyok – nevetett. – De persze leginkább szeretnék annak látszani, ezért sokszor olyasmit is megcsinálok, amitől valójában félek. Vagy épp nem mondom el, ha valami bánt – vallotta be elhalkulva.

A két lány őszinte megnyilatkozásán felbátorodva Tomi és Berci is jelentkeztek, hogy ők is elmesélik, miért lett a többiekétől kicsit különböző az eredményük.

Berci kezdett bele: – Én azt gondolom, elég jól ismerem már Tomit, mert már második óta jó

– Közeledünk a kiszabaduláshoz, még két feladat és kijuttok! – jelentette be Bori néni. – Remélem tart még az erőtök!

A gyerekek reakcióiból azt szűrte le, hogy van még lelkesedés, bár néhányuk talán már kezdett fáradni. De mostanra elmúlt az ebéd utáni pilledtség és energikusabb volt az osztály.

– Ennél a feladatnál néhány segítőől kell majd információkat szereznetek, azok alapján megtalálni és nekem kihozni négyszer két elrejtett tárgyat. A segítőket itt a következő négy teremben találjátok. Négy csapatban induljatok el, mindenki válasszon egy termet, ha pedig valahol nem boldogulnátok 20 perc alatt, akkor segítséget kérhettek olyan csapattól, akik sikerrel jártak.

A gyerekek arcán tükröződött némi zavartság és a tanítónő hallotta, hogy volt, aki ki is mondta, ennyi lenne mindössze a feladat?

– Ez így egyelőre biztos túl egyszerűnek tűnik – folytatta –, de az információk megszerzéséhez egy különös nyelven kell kommunikálnotok a segítőkkal. Ti kizárólag kijelentéseket tehettek, míg ők csak kérdezhetnek, ráadásul úgy, hogy ti is és a segítő is az ellentétes válaszra utalhattok csak, igent és nemet pedig senki nem használhat. Mondok egy példát. Ha valamelyikőtök szeretné tudni, hogy a tanári asztalnál kell-e keresni az elrejtett tárgyat, tehet egy kijelentést: A keresett tárgy nem a tanári asztalon van.

A segítő kérdéssel fog válaszolni, mondjuk: Látsz valami furcsát a tanári asztalon? Vagy esetleg: Lehet, hogy máshol kellene keresni? A két kérdésből a második jelentheti, hogy valóban ott kellene keresni, mert az ellenkező

gondolataiban, talán nem is figyelve, de aztán megszólalt: – Próbáljuk meg tisztázni és a szekrényre még egy kijelentést tenni. A hátsó szekrényből minden tárgyat itt kell hagynunk a teremben a játék végén.

Ildikó néni válaszát ezután valóban segítségnek ítélték meg: – Vajon melyik az a tárgy, aminek biztosan itt kell maradnia?

Tomi arcán hatalmas mosoly ragyogott fel és örömét ugrándozva meg is osztotta: – Sikerült, rájöttem, hogy működik a játék!

A többiek vele örültek és gondolkozni kezdtek a következő kérdésen, figyelve közben a szekrény tartalmát.

Anna azt gondolta, hogy talán egy filctollkészlet lesz a keresett tárgy, mivel az a sportfelszerelések polcán volt, de Ildikó néni válaszából arra jutottak, csupán rosszul pakolták be azt a szekrénybe. Néhány próbálkozás után végül sikerült rájönniük, hogy egy vázát kell magukkal vinniük.

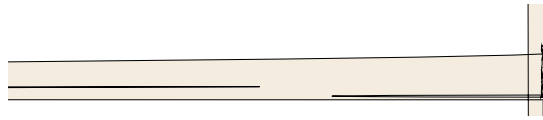
Örömmel indultak ki a teremből, ám Zsombi mintha nem lett volna olyan lelkes, mint a többiek, sóhajtott is egy hatalmasat.

Réka rá is kérdezett, mi volt a nagy sóhaj oka. – Hát én még mindig nem értem ezt a feladatot – bosszankodott Zsombi. De a többiek igyekeztek felvidítani: a lényeg az, hogy végül együtt megoldották. Anna felajánlotta a fiúnak, hogy majd valamikor játszhatnak egy ilyet és akkor hátha megérti.

A teremből egy másik csapattal épp egy időben léptek ki, egy harmadik pedig már a folyosón várakozott. Beszélgetni kezdtek a gyerekek és kiderült, bár a másik két csapat is sikerrel járt, Zsófi a feladat közben kiszaladt a teremből és
M M fladn

Amikor kérsz valamit vagy elmeséled, hogy mi történt veled, vagy megkérdezed azt, amit nem tudsz, akkor kommunikálsz. Információkat adsz és kérsz. De nem csak szavakkal szoktunk kommunikálni. Pl. amikor integetsz

valakinek, akkor is kommunikálsz. Nem szólsz egy szót sem, a másik mégis tudja, hogy köszöntél neki. Vagy ha rámosolyogsz valakire, az akkor is tudja, hogy örülsz, ha nem mondasz semmit.

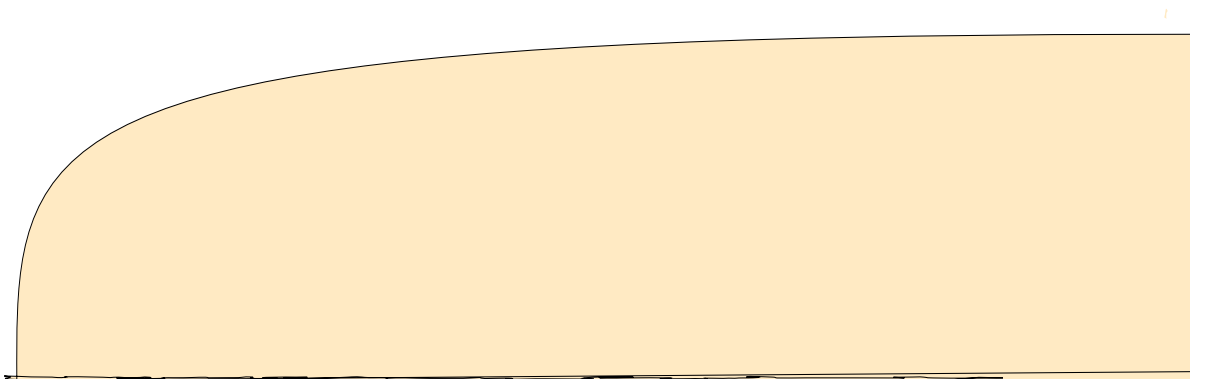
Az osztály kicsit örülve, kicsit csalódottan indult neki az utolsó megmértetésnek. Aki elfáradt, örült, hogy végéhez közeledik a hosszú nap, de ők is úgy érezték, hogy azért rossz is, hogy itt a vége, annyira izgalmas volt.

Bori néni belekezdett a feladat ismertetésébe:

– Itt a végső szabadulás előtt kicsit még össze kell szednetek a figyelmeteket és az emlékeiteket. Most jön el az idő, amikor szükség lesz az akadálypályán elraktározott információkra, a sasszemek, vadászkutya orrúak és fülelők képességeire. Aki leírt valamit ebéd után, az átolvashatja, de utána kérem, hogy a terembe lépéskor adja nekem a papírt, bent már ne használjátok! Elsőként kérem, hogy ti menjetek be a terembe. Egy történetet kell majd kitalálnotok, a táblán ki lesznek vetítve a pontos szabályok, hogy hogyan. 15 perc leteltével bemegy hozzátok három társatok – akár olyanok, akik korábban ugyanolyan szerepben játszottak –, nekik egyikőtök mesélje el a történetet. A többiek segíthetnek, ha elakad, de lesz más feladatuk is. Utána csak azok maradjanak a teremben, akik meghallgatták a történetet. Hozzájuk is be fog menni egy hármas csapat, akiknek ők is elmesélik, majd ezt megismételjük még háromszor. Végül akik ötödszörre hallották a történetet, elmesélik majd nekünk. A feladat közben ne lepődjete meg semmin, ugyanis mindenki kap majd furcsa instrukciókat a játékhoz, így előfordulhatnak vicces helyzetek. A tanítónő befejezte mondandóját, a sasszem csapat pedig bement a terembe. A táblán kive-

st
utolsó

AZ AGY

Az agyunk egy csodálatos része a testünknek, úgy képzelj el, mint egy bonyolult irányító központot. Az agyadban rengeteg pici sejt van, amiket úgy hívnak, hogy neuronok. A neuronok egymáshoz kapcsolódnak, úgy, mintha ti az osztályban mindannyian megfognátok egymás kezét. Üzeneteket küldenek egymásnak, és ezek az üzenetek mondják meg neked, hogy mit csinálj. Például, ha két különböző gyerek meglátja ugyanazt a pókot, akkor lehet, hogy az egyik gyerek elszalad, mert az ő agya azt üzeni, hogy “fuss, mert veszélyben vagy”.

A másik gyerek viszont megfogja a pókot, mert az ő agya azt üzeni, hogy “nézd meg, nagyon érdekes lesz”. Vagy az is lehet, hogy két különböző gyerek közül az egyik vidáman beszalad a tornaterembe, mert azt az üzenetet kapja az agyától, hogy “szaladj be, mert itt jól fogod érezni magad”, a másik gyerek pedig megáll az ajtóban és nem megy be, mert az ő agya azt üzeni, hogy “ne menj be, mert túl hangos lesz”. Már tudod, hogy nagyon sok mindenben különbözőek vagyunk. Látnod, még az agyunk működésében is vannak különbségek.

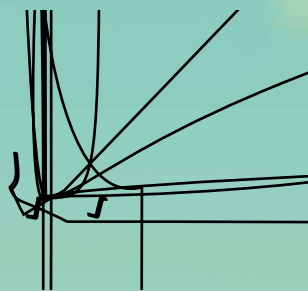

TANULÁSI TÍPUSOK

Minden gyereknek kialakul egy módszere arra, hogyan tanul meg új dolgokat. Vannak, akik kis rajzokat készítenek arról, amiről tanulnak. Mások emlékeznek arra, hogy melyik oldalszámon vagy kép mellett olvastak valamiről. Vannak, akiknek segít, ha mozognak tanulás közben, de még más típusok is léteznek ezeken kívül. A típusok keveredhetnek is. Te melyikhez tartozol?

Az agyad egészen különleges, senki másnak nincs pontosan ugyanolyan agya, mint neked. Gondolj csak az ujjlenyomatodra, nincs két egyforma ujjlenyomat, mindannyiunké egyedi. Ugyanígy az agyunk működése is nagyon sokféle. Mindannyiunk agya különböző módon látja és értelmezi a világot. A különböző agyműködések közül van olyan, aminek nevet is adtak. Ilyen például a diszlexia, az autizmus, a hiperaktivitás, a figyelemzavar vagy a Tourette-szindróma.

**Egyik gyerek sem jobb
vagy rosszabb a másiknál!
Mindenkire szükség van!**

